STRATEJİK

NOKTALAR

Müttefik

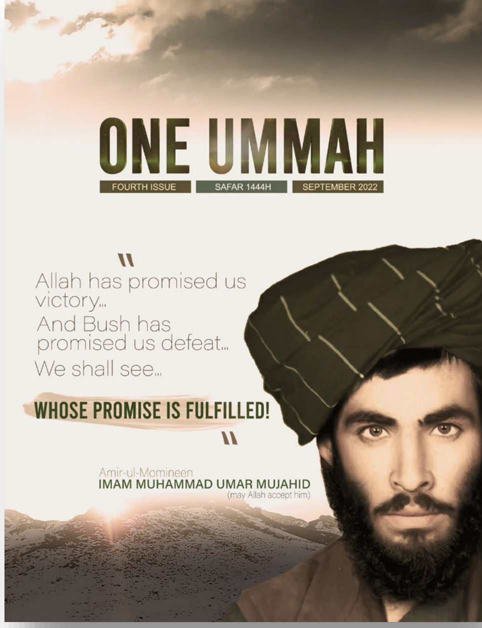

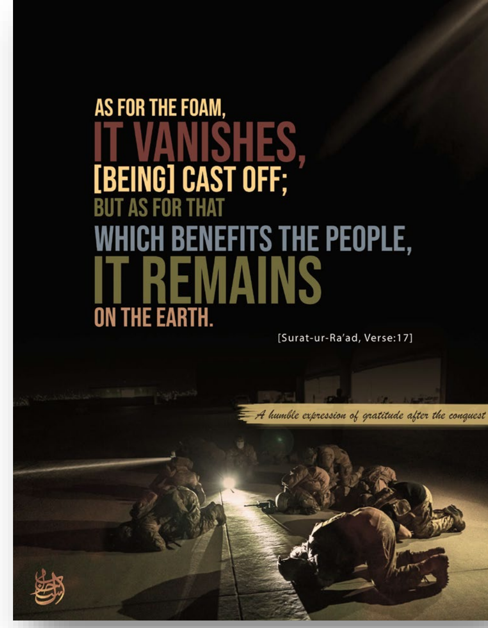
أبو خالد الصنعاني

Ebu Halid Es-San'ani

ŞERİATIN MUHAFIZLARI

4th ISSUE September 2022

A periodical magazine published by the al Qa'eda Organization

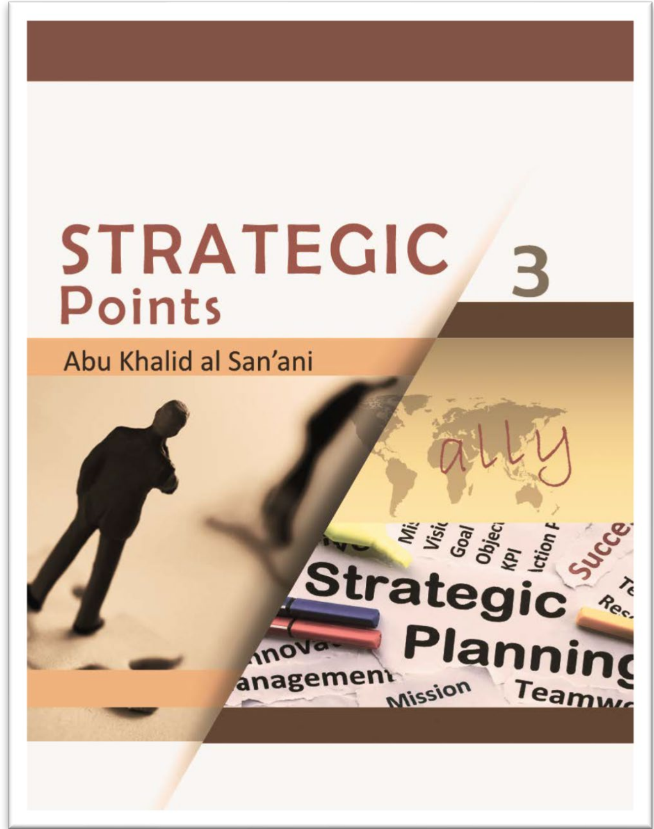
Bu makale, Es-Sahab Medya'nın İngilizce dilinde yayınlamakta olduğu "One Ummah (Tek Ümmet)" dergisinin 2022 Eylül / 1444 Safer ayında yayınlanan 4. sayısında "Strategic Points: Ally" başlığıyla çıkmıştır ve Müslümanlara faydası olması niyetiyle tercüme edilmiştir.

*Rabbim, başta **Laik Türkiye Devleti'nin muhasarası altındaki Şam ehli** olmak üzere yeryüzündeki tüm Müslümanları "yerli" ve küresel kafirlerle müttefik olmaktan ve onları dost edinmekten muhafaza etsin.*

وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ

Sizden her kim onları dost edinirse muhakkak ki o da onlardandır. [*Maide, 51*]

Stratejik Noktalar: Müttefik

Gerilla savaşında zafere giden yolu açan en kritik unsurlardan biri de ittifak oluşturma sanatıdır. Farklı türde müttefikler olduğunu anlamak önemlidir ki her birinin kendi artıları ve eksileri vardır. Örneğin engebeli arazi, gerillanın muhteşem bir müttefikidir. Ancak gerilla, kendisine yakın olanlarla ittifaklar kurmazsa, özellikle de araziyi fırlatma rampası olarak değil de saklanma yeri olarak kullanırsa, aynı arazi ona ihanet edebilir ve sonunda onu tecrit edebilir. Gece de sızma ve gizli kaçışlar için eşit derecede iyi bir müttefiktir. Benzer şekilde, korumasız su yolları da Mücahidlerin harika müttefikleridir. Bunlar ani saldırılarda, düşmanın kuşatılmasında ve düşman hatlarının gerisindeki operasyonlarda ölümcül etki için kullanılabilir. Gerillaların genel olarak bu çevrelerini tehlikeyi savuşturan ve düşmanı zayıflatan bir müttefik haline getirmeleri çok önemlidir.

Doğadan çok daha önemli olan müttefik ise insandır. O, en engebeli arazilerden çok daha karmaşık ve herhangi bir akarsu ağından daha öngörülemez ve dolambaçlıdır. Onunla herhangi bir ittifakın temeli, ortak hedeflerden ve ortak vizyondan tut geçici siyasi çıkarlara kadar değişebilir. İttifak, yalnızca belirli bir alandaki sınırlı ortak çıkarlara dayalı olarak belirli bir sahayla sınırlı olabilir ve diğer alanlardaki şiddetli çıkar çatışmasına rağmen sürdürülebilir.

Paylaşılan sınırların veya sınır ötesi etnik bağların doğal bir sonucu olarak ortaya çıkabilir ve hatta pek de dostane olmayan bir komşuyla pragmatik bir ilişki şeklini alabilir.

Çıkarlar birleştiğinde, her iki taraftaki politikacılar ve askeri liderler bir ittifak oluşturmak için siyasi iradelerini kullanabilirler. Bu ittifak, bazıları yalnızca gerillaları ilgilendirebilecek, bazıları ise müttefike verilen tavizleri temsil edebilecek bir dizi hedefe dayanabilir. Bazen de buluşma noktası tek bir sınırlı gaye olabilir. İttifakın ideolojik ve siyasi içeriği, ne bir hedefi ne de ortak bir zemini temsil etmektedir. Bu, sadece medya tüketimi ve kitle aldatma amaçlı süslü bir sis perdesidir. Hakiki bir akide temelli ittifaka gelince bu, Mücahidler ve Ümmet arasında olan benzersiz bir ilişki olarak ortaya çıkar. Bu ilişkiye daha sonra tekrar değineceğiz.

Bir ittifakın oluşumunda, kesişme noktası ortak bir düşmanın yok edilmesi olabilir ya da gerillalar genellikle buna inanmaya yönlendirilir. Gerillanın müttefiki açısından bu sadece ortak bir düşmanın zayıflatılmasıdır. “Ortak bir düşmanı zayıflatmak” terimi, bu ittifakın kesin ve gerçekçi bir tanımıdır. Ve böylece müttefik, gerillalara düşmanı yok etme değil, zayıflatma ihtiyacı oranında yardım teklif eder. Değişen ittifakların çalkantılı bir dünyasında, siyasi bir müttefikin, özellikle de bu varlık onun coğrafi komşusuysa, yeni ortaya çıkan bir gücü güçlendirmesi pek olası değildir. Genel olarak müttefik, sunulan sınırlı yardım karşılığında gelecekte ekonomik ve bölgesel tavizler ve hatta askeri üsler gibi iyilikler talep eder. Unutulmaması gereken şey de özellikle uluslararası düzeydeki siyasi süreç ahlaka değil şantaj ve acımasız faydacılığa/menfaate dayalıdır.

Mücahidlerin liderliği, değişken ve aldatıcı siyaset dünyası ile akıllıca başa çıkmalarını sağlayacak yüksek düzeyde bir siyasi bilince sahip olmalıdır. Bazı devletler aynı anda hem gerillalarla hem de onlara karşı ittifaka girerler. Siyasetin mukabele dünyasında ayrıcalık yoktur. Müttefik asla gelecekteki bir düşmanı güçlendirmeyecek fakat onu zapt edecektir. Düşmanınızı asla yok etmeyecek, sadece onu zayıflatacaktır. Her iki taraf da kalıcı bir çekişmeye girdiğinde, en çok faydayı müttefik görecektir.

Savaş ne kadar uzun sürerse, müttefik için mali teşvik o kadar büyük olur. Savaşın yarattığı anarşi, uygun kaynaklara erişim, ham maddeleri çok ucuza satın alma, piyasayı kendi ürünleriyle doldurma ve toprağı afyon üretimi için kullanma fırsatları sunar. Bu Latin Amerika'da ve Afganistan'da oldu. İslam Emirliği haşhaş ekimini ortadan kaldırdıktan sonra

ABD, Afganistan'da haşhaş ekimini yeniden canlandırdı ve afyon üretimine büyük yatırımlar yaptı.

***

Gerillalar için en tehlikeli müttefik bir devlettir. Çünkü devletler kendi çıkarlarından başka bir şey bilmezler. Devletler, gerillaların rakiplerine karşı üstünlük kazanmasına izin verebilirler ancak onları zayıf bırakır ve kalıcı olarak kendilerine bağımlı tutarlar. İkisi arasındaki bu simbiyotik (karşılıklı birbirine fayda sağlama üzerine kurulu) ilişki, her zaman belirli bir gerilim derecesine sahiptir. Ve bu gerilim, siyasi ayrılık anı geldiğinde zirveye ulaşır. Bu ayrılık, gerillalar müttefik için bir tehdit haline geldiğinde veya onları desteklemenin maliyeti potansiyel faydalarından daha ağır bastığında gerçekleşir. (Gerilla düşmanı) rejim yeterince zayıfladığında "müttefik" hükümet onunla bir anlaşmaya varmayı tercih edebilir. Zaman geçtikçe bir gerilla hareketini desteklemek iç veya dış tehdit oluşturabilir. Bu aşamada mali ve lojistik destek tamamen kurur. Dedikleri gibi siyaset, hayırseverlik bilmez.

Bir başka açıdan bakıldığında buluşma noktası ayrılık noktasıdır. Çünkü bu, ortak hedefe ulaşıldığı veya ortak tehdidin önemli ölçüde zayıfladığı zamandır. Siyasi ayrılık, mutlak bir düşmanlık anlamına gelmez ancak belirli bir düzeyde düşmanlık ve rekabetin kurulduğunu gösterir. Politikada ayrılık hiçbir zaman tam değildir. Bu, sonsuza kadar süren ve ilişkinin en düşük düzeyde devam ettiği boşanma öncesi aylara daha çok benzemektedir. Bu aşamada gerillaların fırsatçı bir müttefikin ihanetini büyük bir acıyla da olsa yutmaktan başka seçeneği yoktur. Siyasi zorunluluk, **çıkarları** uluslararası politikadaki tüm ilişkilerin ekseni yapar ve müttefik, çıkarlarını güvence altına aldığında da eğlence tamamen biter.

Gerilla liderliği yeterince akıllıysa, müttefikin çıkarları ve çatışmadaki hedefleri hakkında gerçekçi olmayan beklentiler içinde olmamalıdır. Herhangi bir hüsnü zan ve iyi niyet olmaksızın en başından ayrılık anına kendini hazırlamalıdır. Bunu başarılı bir şekilde yapıyorsa ittifakları yönetme sanatında ustalaşmış demektir. Gerillaların, görünürdeki zayıflıklarına rağmen güçlü taraf olduklarını anlamaları da aynı derecede önemlidir. Müttefikin onlara ihtiyacı olmasaydı, anlaşmalar yapmak veya bir ittifaka girmek için zahmet etmezdi. Nitekim onun davranışlarını stratejik zorunluluklar belirler. Gerillalar, müttefikin ilk savunma hattını oluşturur ve onun hayati çıkarlarını korur.

Bu nedenle liderlik, daha büyük bir oyunda piyon olmayacak, kazanımları ve hatta zaferi elinin tersiyle itmeyecek kadar uyanık ve kurnaz olmalıdır. Daha önce Afganistan'da tanık olduğumuz gibi, ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir tarafın kendisinin ve cihadının geleceği ile oynamasına izin vermemelidir. Afganlar dinlerini ve bağımsızlıklarını savunuyorlardı. Bununla birlikte, daha geniş çerçevede, Pakistan'ın çıkarlarını koruyor ve aynı zamanda Orta Doğu'nun petrol zenginliğinin güvenliğini sağlıyorlardı. Pakistan, Arap “Şeyh”likleri ve Amerika için bunlar hayati çıkarları temsil ediyordu ve bu nedenle seferberliği finanse etmede birbirleriyle rekabet ettiler.

***

Siyasi-devletsel müttefiklerle ilgili bir diğer önemli nokta da davadaki ciddiyetlerinin ve samimiyetlerinin boyutudur. Bazıları, özellikle başka güçlerin paravanı iseler, gizli ajandalar dışında hizmetlerini sunmazlar. Eylemlerini ve gerçek niyetlerini deşifre etmek için Hızır'ın (عليه السلام) hikmeti gerekir. Klasik bir örnek Suudi rejimi ve onun Afgan Cihadı'ndaki rolüdür. Suud rejimi CIA için bir paravandı ve ajandasının gerçekleştirilmesi için tamamen CIA tarafından kontrol ediliyordu. Sanki Amerikalıların daha önce ortadan kaybolmuş İslam’a yönelik sevgisi birden ortaya çıkmış gibi minberler, kitlelere Sovyetlerin İslam'a yönelik tehlikesini anlatmak için kullanıldı. Vaizler ve müftüler, kitleleri hareketlendirmek ve bu dava için canlarını feda etmeye ve mallarını harcamaya teşvik etmek için hiçbir çabadan kaçınmadılar. Suud İstihbaratı kaynaklarını ve insan gücünü seferber etti ve Peşaver'de kalıcı bir mevcudiyet oluşturdular. Pakistan istihbaratı Afganistan içindeki savaş girişimlerini kolaylaştırmaya başlamışken, Suud istihbaratı gençlerin ve mali kaynakların gelişini kolaylaştırdı. İki istihbarat teşkilatı Amerikan şemsiyesi altında bir araya geldi: Pakistan tadında Amerikan planlaması ve Suudi finansmanı. Amaçları şu şekildeydi:

- Sovyetler Birliği'ni zayıflatmak ve savaşta küçük düşürmek
- Mücahidlerin birleşik bir cephe oluşturmasını engellemek
- Mücahidlerin arasındaki uçurumu derinleştirmek
- Mücahidler için askeri bir çözümü veya zaferi geciktirmek ve engellemek
- Mücahidlerin siyasi boyunduruk altına alınmasını sağlamak için savaşın siyasi bir çözümünün sağlanması

- Hem komünistleri hem de Mücahidleri içeren geniş tabanlı ortak bir hükümetin kurulması
- Savaşın bitiminden sonra Arap varlığını ve Arap rolünü ortadan kaldırmak
- Afgan tecrübesinin ihracatını engellemek
- İslam dünyasını Cihad'ın sadece yıkabileceğine ve inşa edemeyeceğine ikna etmek
- Mücahidlerin rolünün savaşmakla sınırlı kalmasını sağlamak: Savaştan sonraki safha savaşçılara değil, politikacılara aittir.

Masada bu gündem varken, Mücahidlerin savaşın son aşamalarında anlamlı bir şey elde etmesi baştan beri zordu. Savaşı kazandılar ama her şeylerini kaybettiler. Ve ümmet, cihada ederek ve askeri güç kullanarak İslami bir devlet inşa etme projesine olan güvenini bu şekilde kaybetti. "The Bear Trap" (Ayı Tuzağı)'nın yazarı General Muhammed Yusuf, "Yenilgi, zaferin pençelerinden çalınmıştı[1]" diyerek bunu kısa ve öz bir şekilde ifade etmiştir.

Zafer, Mücahidlerin ulaşabileceği bir yerdeyken bu güçler onları bundan engelledi. Böylece yakın bir zafer tam bir felakete dönüştü. Amerikalılar, Afgan tecrübesini Pakistanlı ve Suudlu vekilleri aracılığıyla boğdular. Suud parası Afgan liderleri yozlaştırırken Pakistanlılar da Afgan tiyatrosunun şah damarlarını kontrol ederek askeri girişimleri engelledi ve durdurdu. Sonuç, askeri bir zaferle belirlenmesi gereken şeyin Jirga'ya[2] havale edilmesiydi!

Buna rağmen, cihad doğrudan ve dolaylı çeşitli hedeflere ulaştı. Farklı İslam ülkelerinden bazı saha komutanları ve kardeşlerinin çabalarıyla cihad, zaman geçtikçe yabancı oyuncuların pençesinden kurtuldu. Unutmayalım ki Amerika, Suudi Arabistan ve Pakistan, Afgan tiyatrosundaki tek bozguncular değildi. Hatta Fransa ve İran, çoğunlukla kuzey Afganistan'da olmak üzere, yoğun bir şekilde müdahalede bulundu.

Mücahidlere uygun olan müttefik, kitlelerdir. Çünkü onlarla kurulan ittifak akidevî-insanî bir temele sahiptir. Bu tür bir müttefik normal olarak gizli ajandalara sahip değildir. Karşılığında iyilik beklemeden verir. Birçok finansör ve doktor, insani veya akidevi nedenlerle Afganistan'a gelmiştir. Suudilerin yardım ve destek akışını hükümet kanallarından geçirme çabalarının iki

---

[1] Mütercim notu: Yani zafer kazanılacak gibi görünürken son anda kaybedildi.

[2] Mütercim notu: Jirga, aşiretlerin temsilcilerinden oluşan ve yüzlerce yıllık geçmişi olan Peştun törelerinin geçerli olduğu bir Afgan milli meclisidir.

amacı vardı: Hırsızlık ve yardım akışı üzerinde tekelleşme. Daha da önemlisi, Suudiler kitleleri denklemden çıkarmaya çalıştı.

Bu nedenle Mücahidler, kendilerine karşı hazırlanan komploların tamamen farkında olmalıdır. Amerikalılar, Suudiler ve diğerleri, popülist ve cihadi hareketleri saf dışı bırakma konusunda engin bir tecrübeye sahiptirler. Sırf kendi çıkarlarını veya Siyonistlerinkini korumak için "yardım" sunan bu Şeytani ittifak için Afgan tecrübesi önemli bir öğrenme eğrisiydi. Bu güçlerden nemalanan her hareket, şüphesiz ki Allah'ın rızasını kazanmaktan uzaktır ve amacına ulaşamayacaktır. Yardım sunma kılığına giren bu Şeytani ittifak, önce sahnede bulunan tüm Cihadi gruplarla tanışır. Ardından amaçlarına hizmet edebilecek en yozlaşmış ve uysal adayı seçer. Ona kapsamlı mali ve lojistik destek sunar ve bu yardımı da sahadaki diğer tüm gruplarla savaşma şartına bağlar. Son aşama da meselenin onların şartlarına göre siyasi olarak çözülmesidir. Bu rejimlerin gölgesi altında büyüyen gruplara gelince, finansman akışının kurutulması sonucu asıl boyutlarına küçülürler. Daha önce kendilerine sunulan harici sığınaklar şantaj aracı haline gelir. Bağışçılarının taleplerini reddetmek adına siyasi bir iradeye sahip olmayan liderleri ise gölgelerin arkasından ipleri çekenler tarafından kontrol edilen yardakçılardan başka bir şey değildir. Bu güçlerin "cömertliğinin" ardındaki mantık budur: Mücahidlerin zaferine izin vermemek ve bölgede Siyonist devletin bekasını garanti eden siyasi bir çözümün koşullarını yaratmayı amaçlamak. Suudiler ve onların Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki kiralık çalışanları hakkında herhangi bir hüsn-ü zan edemeyiz. Onların tek endişesi İslam'a savaş açmak ve Siyonist varlığın güvenliğini ve varlığının devamını garanti altına almaktır.

Mücahidler de bu Şeytani rejimlerin müttefiklerinden uzak durmalıdır. Bu Şeytan ittifakını yok etmek ve komplolarını boşa çıkarmak için çalışmalıdırlar. Ve ikisi arasındaki ilişkinin en iyi ihtimalle her iki tarafın kazanılmış çıkarlarını korumaya çalışan bir siyasi ittifak olduğu düşünülürse, bu imkansız değildir. Sistemi iktidarda tutmak, hami güç için stratejik olarak uygunsuz ve maliyetli hale gelirse siyasi ayrılma noktası yakındadır.

Esasen beyhude olan bu siyasi planlar, Allah'ın yardımıyla ve Mücahidlerin Allah'ın dinini güçlendirmek için bağımsız olarak çalışmaktaki azmi ve ısrarı ile alt edilebilir. Bu yöndeki ilk adım, yüksek derecede siyasi bilince ve amaç netliğine sahip olmaktır. Bu durumda coğrafi uzaklık önemli değildir. Nitekim Mücahidlerin düşmanı Afganistan'da, Suriye'de, Somali'de, Mali'de, Cezayir'de, Libya'da, Yemen'de, Mısır'da veya Pakistan'da da olsa birdir. Bütün bu sahnelerde, aslında nerede İslami bir hareket varsa, iki isim mutlaka ortaya çıkar: Amerika Birleşik Devletleri ve Suudi Arabistan Krallığı. Bu hareketleri rayından çıkarmak veya gerçek amaçlarından saptırmak için ellerinden gelen tüm çabayı sarf edeceklerdir. Şeytanın bu ikizlerinin en tehlikeli müttefikleri ise Fransa, İngiltere ve Birleşik Arap Emirlikleri'dir. Ve bu, Müslüman dünyasında taklit etmeye çalıştıkları modeldir: Allah'a, İslam'a ve Müslümanlara karşı savaş açmak için Arap Körfezi finansmanıyla kiralanan vekil milisler veya kiralık silahlar.

Gerillalar ile onları destekleyen müttefik arasındaki ittifakı sona erdirebilecek bir diğer unsur da gerillaların amaçlarına ulaşamamasıdır. Yenilgi yakın olduğunda müttefik, gerillaları terk eder. Çünkü siyasi olarak angaje olabilecek ve siyasi bir uzlaşmaya varılabilecek bir varlıkla düşmanlık halinde kalması politik olarak uygunsuz hale gelir. Siyasi veya askeri mücadelelerinde ilerleme sağlayamayan unsurları finanse etmenin ve lojistik olarak desteklemenin hiçbir anlamı yoktur. Bu, Türkiye'nin Mısır muhalefeti karşısındaki konumunu anlamamıza yardımcı olur. Türk hükümeti, devam eden uluslararası destek ve Mısır rejimine verilen yardım karşısında somut bir şey elde edemeyen bir muhalefeti desteklemeyi siyasi olarak uygun bulmamaktadır.

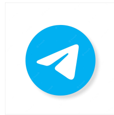

Burada kişi ahlaki düşünüp ve bu tür vicdansız davranışları sorgulayabilir. Peki, ne zamandan beri ahlakın siyasi oyunlarda yeri var? Türk modeli; ahlakı, dini ve Osmanlı mirasını pencereden dışarı atmış ve Mısır rejimine önemli tavizler vermek için çarpıcı bir U dönüşü yaparak Mısır rejimiyle ve Körfez'deki petrol krallıklarıyla olan ilişkisini canlandırmıştır. Bu çatışmada galip gelen Ertuğrul değil, Machiavelli oldu. Allah Molla Ömer'e rahmet etsin! Türkiye'nin bugün Mısır muhalefetiyle yaşadığı ve yakın gelecekte Suriye muhalefetiyle yaşayacağı deneyimden sonra, dünyanın mazlumları şunu bilsin ki: Politikacılar, tüm yapmacık tavırlarına rağmen, sınırlı raf ömürlerini nadiren aşarlar. Onların kendi çıkarları dışında bir dinleri yoktur ve ölü bir geçmişin mirasına başvurmak ancak kitleleri aldatmak için kullanışlı bir oyundur.

ŞERİATIN MUHAFIZLARI

t.me/smuhafizlari